

[Hilmar Baunsgaard.]

ter, så må man ikke forsøge at caumouflere den faktiske virkning af denne stigning i statens udgifter.

Se, jeg forstod det nærmest sådan, at hr. Aksel Larsen ikke kunne lide den måde, hvorpå det ærede medlem hr. Ninn-Hansen gjorde det op under henvisning til de beregninger, der har været i Berlingske Tidende, hvor der foretages en beregning af virkningerne af det her forelagte skatteforslag over for de forskellige indkomstgrupper, når man har indregnet en indtægtsstigning. Jeg synes ikke, der er grundlag for at bebrejde den statsautoriserede revisor hr. Preben Juul Kjær, der har foretaget disse beregninger, at han regner med en stigende indkomst i befolkningen, når han gør det, at han tager det samme udgangspunkt i forventning om stigning i indkomsten, som finansministeren selv har gjort, og det er jo det, der er gjort. Han har som grundlag taget den forventede stigning i indtægterne, som finansministeren selv har lagt til grund for sin fremlæggelse for sin vurdering af forslaget.

Se, hvis man gør det — og jeg tror, det er rigtigt at gøre opmærksom på, at sådan virker det — så viser det sig, hvis vi nu ser sammenhængen imellem momsens og det skatteforslag, vi her får forelagt, ud fra de gennemsnitsbetragtninger, som finansministeren har foretaget, at indtægter, bruttoindtægter, på 17.000 ud fra en gennemsnitsbetragtning har haft en indtægtsstigning på ca. 1.300 kr. De får efter det her fremsatte forslag en højere direkte skat på 561 kr., og de får en stigning i kraft af momsens på et sted mellem 750 og 800 kr. efter de beregninger, vi i sin tid fik i momsudvalget.

Lægger man disse to tal sammen, stigningen i den direkte beskatning og stigningen i momsens, viser det sig altså, at for en indtægt på 17.000 er der nogenlunde balance imellem den indtægtsstigning, man har haft, og den skattestigning, man har fået. Men så er vi også nødt til at være åbne og ærlige over for befolkningen og sige, at så har vi altså beslåglagt hele indtægtsstigningen, der

bliver intet tilbage. Går man derimod til en indtægt på 26.000, så viser det sig, at ud fra denne gennemsnitsberegning har der været en indtægtsstigning på 2.000 kr., og efter det her forelagte forslag vil der i den direkte beskatning blive tale om en stigning på 1.269 kr., og der vil have været tale om en stigning i skat i kraft af momsens på ca. 850 kr., altså i alt ca. 100 kr. mere end indtægtsstigningen. Vi har altså i dette tilfælde taget mere end hele indtægtsstigningen, og derfor synes jeg ikke, at bebrejelsen mod disse beregninger i Berlingske Tidende er berettigede.

Noget andet er, at det måske har været uundgåeligt, men så tjener det ikke noget formål at skabe en diskussion om, hvorvidt skatten er steget eller ikke på disse indtægter under og op til de egentlige mellemindkomster, for der er altså tale om enten en beslåglæggelse af indtægtsstigningen eller en skattestigning lidt større end indtægtsstigningen. Det er muligt, at statens udgifter har gjort det nødvendigt, og så kan man vel ikke gøre andet end sige til befolkningen, at det, man da står over for, det er et valg imellem at begrænse de forskellige aktiviteter, som man ønsker det offentlige skal foretage, eller at acceptere denne skattestigning. Jeg tror derfor, vi skal slå fast, at en ret betragtelig skattestigning er der tale om.

Hvis jeg vender mig mod det mere principielle i forslaget her, så bærer det jo, som det også er fremgået af de to eksempler, jeg har nævnt, præg af en ting mere: at der meget hurtigt selv inden for det, vi normalt kalder mellemindtægtsgrupperne, vil være tale om en stærk stigning i progressiviteten, det vil altså sige en forholdsmæssigt stærk stigning i den ekstra beskatning, man bliver udsat for. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen siger, at det var just det, man ville med momsens, man ville skabe et grundlag for at kunne få en øget progression i den direkte beskatning. Her må jeg blankt erkende, at det var ikke det, vi andre ville, når vi talte om en skattereform.